

Naon Ari Kaleresan? - Nomer Opat

Mugia Haté Anjeun Kaganggu

Jeff Pippenger

2023-09-09

Dina awal sajarah Millerite dina taun 1798, titingalian ngeunaan Walungan Ulai dina kitab Daniel dibuka segelna, ngahasilkeun paningkatan pangaweruh anu nguji jeung nembongkeun dua golongan panyembah. Titingalian Ulai ngagambarkeun amanat internal pikeun umat Allah sakumaha digambarkeun ku tujuh garéja dina Wahyu pasal dua jeung tilu. Dina ahir sajarah nubuat anu dimimitian dina taun 1798, dina pasamoan kémah Exeter ti tanggal 12–17 Agustus 1844, amanat Midngiht Cry dibuka segelna nalika Singa ti kaom Yuda nyingkirkeun panangan-Na tina hiji bebeneran anu disumputkeun, anu ngahasilkeun paningkatan pangaweruh anu nguji jeung nembongkeun dua golongan panyembah.

Dina taun 1989, nalika, sakumaha dijelaskeun dina Daniel pasal sabelas ayat opat puluh, nagara-nagara anu ngawakilan urut Uni Soviét disapu ku kakawasaan kapausan jeung Amérika Sarikat, visi Walungan Hiddekel dina kitab Daniel dibuka segelna, ngahasilkeun paningkatan pangaweruh anu nguji jeung nganyatakeun dua golongan panyembah. Visi Hiddekel ngawakilan amanat lahiriah ngeunaan musuh-musuh umat Allah sakumaha diwakilan ku tujuh segel dina kitab Wahyu. Dina ahir sajarah nubuat anu dimimitian dina taun 1989, dimimitian dina sababaraha minggu panungtung bulan Juli 2023, Singa ti kaom Yuda ngamimitian prosés muka segel amanat Jerit Tengah Peuting ku ngaleungitkeun panangan-Na tina hiji bebeneran anu disumputkeun, anu keur ngahasilkeun paningkatan pangaweruh anu keur nguji jeung ahirna bakal nganyatakeun dua golongan panyembah di antara umat Allah.

Dina ayat kahiji tina Yohanes pasal opat welas, Kristus ngadorong para murid sangkan ulah ngantep hate maranéhna kaganggu.

Ulah susah hate maranéh: maranéh percaya ka Allah, percaya ogé ka Kami. Yohanes 14:1.

Dina sababaraha jam, Kristus ditangkep, sarta teu lila ti harita Anjeunna disalib, dikurebkeun, jeung dihirupkeun deui. Sanggeus naék ka Rama, Anjeunna mulang deui ka murid-murid-Na.

Sareng nalika maranéhna keur nyarita kitu, Yesus ku manten nangtung di tengah-tengah maranéhna, sarta ngandika ka maranéhna, “Damai pikeun maranéh.” Tapi maranéhna kacida kasieunan jeung kagétna, sarta nyangka yén maranéhna ningali hiji roh. Sarta Anjeunna ngandika ka maranéhna, “Ku naon maranéh guligah? jeung ku naon timbul rupa-rupa pikiran dina hate maranéh?” Lukas 24:36–38.

Kuciwa munggaran dina hiji garis réformasi lumangsung nalika umat Allah mopohokeun hiji bebeneran anu saméméhna geus diungkabkeun. Para murid geus mopohokeun naon anu geus diucapkeun ku Yesus ka maranéhna kirang ti saminggu saméméh kasieun jeung kuciwana maranéhna nembongan dina krisis salib. Kuciwa munggaran dituturkeun ku hiji mangsa nungguan, anu dina pasemon sapuluh parawan digambarkeun ku henteuna Pangantén Lalaki. Yesus geus

langsung nyarios ka para murid yén Anjeunna bade ka Rama-Na, tapi bakal mulih deui. Pangaweruh ti heula anu geus dipasihkeun-Na ka para murid henteu nyegah maranéhna tina kakeueum ku krisis éta. Dina kontéks pasemon sapuluh parawan, krisis téh mangrupa tempat di mana tabiat dinyatakeun, tapi moal kungsi dimekarkeun. Yesus geus milih jeung netepkeun para murid, sarta Anjeunna nyarioskeun bebeneran éta ka maranéhna saméméh krisis.

Aranjeun lain anu milih ka Kami, tapi Kami anu geus milih ka aranjeun, sarta netepkeun aranjeun, supaya aranjeun indit jeung ngahasilkeun buah, sarta supaya buah aranjeun tetep aya; supaya naon waé anu ku aranjeun dipénta ka Rama dina ngaran Kami, dipaparinkeun ka aranjeun. Yohanes 15:16.

Najan sanajan maranéhna geus kapilih, éta henteu nyegah maranéhna tina kabanjiran ku krisis.

“Watek kaungkab ku hiji krisis. Basa sora anu satia ngumandangken dina waktu tengah peuting, ‘Tenjo, panganten lalaki parantos sumping; geura kaluar pikeun mapag anjeunna,’ para parawan anu keur sare hudang tina saréna, sarta katingali saha anu geus nyiapkeun diri pikeun éta kajadian. Duanana kagét ku kajadian éta, tapi anu saurang geus siap pikeun kaayaan daruratna, ari anu saurang deui kapanggih teu aya persiapan. Watek kaungkab ku kaayaan. Kaayaan darurat ngaluarkeun logam sajatina tina watek. Sawatara musibah anu ngadadak jeung teu kasangka-sangka, kapeurih ku kaleungitan, atawa krisis, panyakit atawa kasangsaraan anu datangna teu diduga, hiji hal anu ngadeudeul jiwa nepika adu hareupan jeung pati, bakal ngaluarkeun kaayaan batin anu sajatina tina watek. Bakal kanyahoan naha enya atawa henteu aya iman anu sajati kana jangji-jangji dina firman Allah. Bakal kanyahoan naha enya atawa henteu jiwa diteguhkeun ku rahmat, naha aya minyak dina bejana jeung lampu.”

“Masa pangnyobaan datang ka sakumna jalma. Kumaha urang ngalampahkeun diri dina handapeun pangnyobaan jeung pangujian ti Allah? Naha lampu-lampu urang pareum? atawa naha urang tetep ngajaga sangkan éta hurung? Naha urang geus sayaga pikeun unggal kaayaan darurat ku jalan hubungan urang jeung Mantenna anu pinuh ku rahmat jeung bebeneran? Lima parawan anu wijaksana teu bisa maparin tabiat maranéhna ka lima parawan anu bodo. Tabiat kudu dibentuk ku urang masing-masing.” Review and Herald, 17 Oktober 1895.

Wahyu Yesus Kristus anu kacirian dina ayat-ayat munggaran kitab Wahyu téh nyaéta amanat panggeuing pamungkas ka jamaah, sarta satuluyna ka dunya. Wahyu éta dibuka segelna pas saméméh panto rahmat ditutup ku Singa ti kaom Yuda, anu dina Wahyu pasal lima geus kacirian minangka hiji-hijina anu pantes muka kitab anu disegel éta.

Tuluy salah sahiji kokolot nyarios ka kuring, “Ulah ceurik; tenjo, Singa ti kaom Yuda, Akar Daud, parantos unggul pikeun muka éta kitab, sarta pikeun muka tujuh segelna.” Wahyu 5:5.

Singa ti kaom Yuda teh deuih mangrupa “akar Daud,” sarta Anjeunna deuih “putra Daud” jeung deuih Gusti-na Daud. Patalina anu dilambangkeun ku Singa ti kaom Yuda netelakeun yén nalika Singa ti kaom Yuda nyégél atawa muka segel hiji bebeneran, Anjeunna ngalakukeunana ku ngagunakeun aturan panyebutan anu kahiji, anu nangtukeun tungtung hiji hal ku awal hiji hal, sakumaha dilambangkeun ku Yesus minangka “akar Daud.” Nalika hiji bebeneran dibuka segelna dina ‘hiji’ waktu ahir, hiji prosés panyucian dimimitian, sakumaha dilambangkeun dina Daniel dua

belas.

“Éta téh Singa ti kaom Yuda anu muka segel kitab éta sarta maparin ka Yohanes wahyu ngeunaan naon anu bakal kajadian dina poé-poé panungtungan ieu. Daniel nangtung dina bagianna pikeun mawa kasaksianana, anu disegel nepi ka mangsa ahir, nalika amanat malaikat kahiji kudu diumumkeun ka dunya urang. Perkara-perkara ieu kacida pentingna, kalayan ajén anu taya watesna, dina poé-poé panungtungan ieu, tapi sanajan ‘loba anu bakal disucikeun, dijadikeun bodas, sarta diuji,’ ‘anu jahat bakal terus ngalakonan kajahatan: jeung moal aya saurang ogé ti antara anu jahat anu bakal ngartos.’” Manuscript Releases, jilid 18, 14, 15.

Padamelan Yesus salaku Singa ti kaom Yuda téh kacida pentingna nu teu aya watesna, tapi “moal aya saurang ogé” ti antara “anu jahat anu bakal ngarti” kana padamelan-Na atawa kana amanat anu geus dibuka meteraina.

Sarta saur-Na, “Maju baé, Daniel, sabab kecap-kecap ieu geus ditutup sarta disegel nepi ka mangsa ahir. Loba anu bakal dipaparin kasucian, dijadikeun bodas, sarta diuji; tapi anu jahat bakal terus ngalakukeun kajahatan; sarta moal aya saurang ogé ti antara anu jahat anu bakal ngarti; tapi anu wijaksana bakal ngarti.” Daniel 12:9, 10.

Prosés pangujian digambarkeun ku tilu léngkah; “dipaparin kasucian, dipaparin kabodasaan, jeung diuji.” Ieu tilu léngkah ngagambarkeun tilu léngkah tina “Injil anu langgeng,” anu dina amanat malaikat kahiji digambarkeun minangka sieun ka Allah (dipaparin kasucian), pasrahkeun kamulyaan ka Mantenna (dipaparin kabodasaan), sabab jam pangadilan-Na parantos sumping (dijui). Éta tilu léngkah téh nya éta “bebeneran,” sakumaha digambarkeun ku hurup kahiji, hurup katilu welas, jeung hurup panungtungan tina alfabét Ibrani, sarta nalika éta hurup-hurup dihiijikeun dina runtuyan éta, kabentuk kecap Ibrani “bebeneran.”

Éta tilu léngkah téh nya éta “jalan,” sabab jalan Allah, numutkeun Asaf dina Jabur 77:13, aya di tempat suci, tempat di buruanana saurang jelema dosa disucikeun ku pangucuran getih. Sanggeus éta, getih dibawa asup ka Rohangan Suci anu ngagambarkeun pangudusan, nya éta prosés “dijadikeun bodas.”

Tuluy salah saurang kokolot ngawaler, saurna ka kuring, “Saha ieu anu maraké jubah bodas? Jeung ti mana maranéhna asalna?” Jeung kuring ngawaler ka anjeunna, “Juragan, anjeun nu terang.” Tuluy saur anjeunna ka kuring, “Ieu téh maranéhna anu geus kaluar tina kasangsaraan anu gede, sarta geus ngumbah jubah-jubahna, jeung ngajadikeun éta bodas ku getih Anak Domba.” Wahyu 7:13, 14.

Jalma nu geus dibenerkeun jeung disucikeun ku kituna dipaparin siap pikeun “dijui” dina pangadilan anu dilambangkeun ku Rohangan Nu Mahasuci. Yesus téh “jalan”, “bebeneran”, jeung “kahirupan”. Jalan nyaéta awal, bebeneran nyaéta tengah, jeung kahirupan nyaéta tungtung. Lamun urang dimurnikeun ku léngkah anu kahiji, urang aya dina jalan, nyaéta jalur jalma-jalma anu geus dibenerkeun.

Ari jalan nu adil mah ibarat cahaya nu ngagenclang, nu beuki lila beuki caang nepi ka poé nu sampurna. Siloka 4:18.

Léngkah kadua nyaéta perwujudan kabeneran anu kacumponan ku kayaktian-Na, sabab Firman-Na téh kayaktian.

Sucikeun maranéhna ku kayaktian Anjeun: pangandika Anjeun teh kayaktian. Yohanes 17:17.

Jalma-jalma anu dibenerkeun digambarkeun ku léngkah kahiji, anu disucikeun digambarkeun ku léngkah kadua. Dua léngkah anu kahiji nyiapkeun jalma-jalma anu dibenerkeun jeung disucikeun pikeun asup kana pangadilan jeung narima hirup langgeng. Yesus teh jalan, kayaktian, jeung hirup.

“Kaadilan di jero dibuktikeun ku kaadilan di luar. Jalma anu adil di jero téh lain jalma anu haténa teuas jeung teu boga rasa kanyaah, tapi unggal poé manéhna tumuwuh kana gambar Kristus, maju ti kakuatan ka kakuatan. Jalma anu keur disucikeun ku bebeneran bakal bisa nahan diri, sarta bakal nuturkeun tapak suku Kristus nepi ka rahmat leungit dina kamulyaan. Kaadilan anu ku éta urang dibenerkeun téh dipasrahkeun ka urang; kaadilan anu ku éta urang disucikeun téh dipaparin ka urang. Nu kahiji téh hak urang kana sawarga, nu kadua téh kasaluyuan urang pikeun sawarga.” Review and Herald, June 4, 1895.

Yohanes pasal opat welas nepi ka pasal tujuh welas terus-terusan nyangkem perkara réaksi murid-murid nalika Kristus ninggalkeun maranéhna pikeun indit ka Rama-Na. Anjeunna jangji bakal mulang, sarta Anjeunna ngartos, (sanajan murid-murid henteu), yén krisis anu bakal geura datang bakal ngahasilkeun hiji kuciwa anu jero pisan. Dina opat pasal éta kapanggih jeung katerangkeun Roh Suci minangka “Panglipur.” Roh Suci diidentifikasi opat kali minangka “Panglipur” dina Injil Yohanes, sarta sakali dina 1 Yohanes, tapi di dinya éta kecap ditarjamahkeun jadi “pangbéla.” Éta teu kapanggih di mana waé deui dina Perjangjian Anyar.

Perjangjian Heubeul miboga hiji kecap Ibrani anu geus ditarjamahkeun jadi “panglipur” dina Pandita opat ayat hiji jeung dina Ratapan pasal hiji ayat salapan jeung genep welas. Katilu rujukan éta nuduhkeun yén para panindes geus neken umat Allah, sarta maranéhna teu boga panglipur anu nyokong maranéhna dina kasangsaraan jeung kuciwa anu keur disorang ku maranéhna.

Pangidentifikasian Roh Suci minangka “Panglipur” ditempatkeun dina éta petikan nalika Yesus keur ngupayakeun nyiapkeun para murid pikeun kuciwa anu gedé anu tinggal sababaraha jam deui bakal kajadian. Dina éta kontéks Anjeunna nekenkeun yén sanajan dina henteuna-Na, Roh Suci bakal tetep aya pikeun maparin panglipur ka maranéhna. Dina ngidentifikasi Roh Suci dina kontéks Panglipur, Yesus netelakeun ciri-ciri pagawéan anu ku Panglipur bakal dilaksanakeun.

Panyebutan Yesus anu terus-terusan ngeunaan angkat-Na jeung mulang deui-Na nempatkeun éta perkara pisan dina pucuk daptar minangka téma poko tina éta petikan.

Yahya 14:2–4, 18, 19, 28, 16:5–7, 10, 28, 17:11–13 nyaeta ayat-ayat anu langsung nyarita ngeunaan mangsa ngadagoan dina misil sapuluh parawan. Kaasup babarengan jeung ayat-ayat saméméhna nyaéta petikan di handap ieu anu ku pangulanganana nekenkeun mangsa ngadagoan, sabab “Gusti henteu ngulang-ngulang hal-hal anu teu pati gedé hartina.”

Sakedapan deui, maranéh moal ningali Kami; jeung sakedapan deui, maranéh bakal ningali Kami, sabab Kami angkat ka Rama. Tuluy sawatara murid-Na silih tanya di antara maranéhna, “Naon hartina anu diucapkeun-Na ka urang, ‘Sakedapan deui, maranéh moal ningali Kami;

jeung sakedapan deui, maranéh bakal ningali Kami’; jeung, ‘sabab Kami angkat ka Rama?’” Ku sabab kitu maranéhna nyarita, “Naon hartina anu diucapkeun-Na, ‘Sakedapan deui’ téh? Urang teu ngarti naon anu diucapkeun-Na.” Ayeuna Yesus terang yén maranéhna hayang nanya ka Anjeunna, tuluy Anjeunna ngandika ka maranéhna, “Naha maranéh silih tanya ngeunaan anu ku Kami geus diucapkeun, ‘Sakedapan deui, maranéh moal ningali Kami; jeung sakedapan deui, maranéh bakal ningali Kami’? Saéstuna, saéstuna, Kami nyebut ka maranéh, yén maranéh bakal ceurik jeung ngarandeg, ari dunya bakal bungah; jeung maranéh bakal sedih, tapi kasedihan maranéh bakal dirobah jadi kabungahan. Hiji awéwé lamun keur ngalahirkeun boga kasedihan, sabab waktuna geus datang; tapi sanggeus anakna lahir, manehna henteu inget deui kana kasangsaraanana, ku sabab bungah yén saurang manusa geus lahir ka dunya. Kitu deui maranéh ayeuna memang keur sedih; tapi Kami bakal ningali maranéh deui, jeung hate maranéh bakal bungah, sarta kabungahan maranéh moal aya saurang ogé anu bisa nyokotna ti maranéh. Yohanes 16:16–22.

Sahenteuna aya dua puluh hiji ayat dina pasal opat welas nepi ka pasal tujuh belas anu nandakeun jangka waktu nalika para murid kudu ngadagoan Kristus mulang. Jangka waktu éta dimimitian dina pupusna Kristus sarta lumangsung nepi ka mulang-Na ti Rama-Na. Waktu anu ku maranéhna kudu diantos pikeun mulang-Na ngalambangkeun mangsa tunda dina misil sapuluh parawan. Saperti dina carita Lukas ngeunaan murid-murid di Émaus, kuciwa ku lantaran salib sacara nuuat ngalambangkeun mimiti mangsa tunda anu nuturkeun kuciwa anu kahiji.

Dina petikan kahiji tina kitab kahiji dina Alkitab urang manggihan carita ciptaan, sarta urang ngakuan tilu pribadi tina tritunggal sawarga. Dina petikan kahiji tina kitab panungtung dina Alkitab urang manggihan tilu pribadi tina tritunggal sawarga. Dina opat pasal anu keur urang tinimbangan, urang manggihan tilu pribadi tina tritunggal sawarga. Ngakuan ieu kanyataan ngamungkinkeun urang pikeun nempatkeun opat pasal Yohanes kana garis nuuat tina Kajadian pasal hiji ayat hiji nepi ka pasal dua ayat tilu, jeung kana Wahyu pasal hiji ayat hiji nepi ka sabelas.

Dina éta petikan, Yesus ngandika ka Thomas yén lamun aya jalma geus ningali Yesus, manéhna geus ningali Rama. Petikan éta ogé nétélakeun yén Kristus téh anu ngalilipur murid-murid ku ayana-Na, tapi nalika Anjeunna angkat, Anjeunna bakal ngutus “nu séjén” “Pangalipur.” Roh Suci téh Pangalipur, tapi Kristus ogé Pangalipur.

Lamun maraneh geus wanoh ka Kami, tangtu maraneh ogé bakal wanoh ka Rama Kami; jeung ti ayeuna maraneh geus wanoh ka Anjeunna, sarta geus ningali Anjeunna. Pilipus nyarios ka Anjeunna, “Gusti, tuduhkeun ka abdi sadaya Rama, sarta éta geus cekap pikeun abdi sadaya.” Yesus ngandika ka anjeunna, “Naha geus lila pisan Kami aya jeung maraneh, tapi maneh can wanoh ka Kami, Pilipus? sing saha anu geus ningali Kami, geus ningali Rama; ku naon atuh maneh nyebut, ‘Tuduhkeun ka abdi sadaya Rama?’” Yohanes 14:7–9.

Thomas ngalambangkeun jalma-jalma dina Adventisme anu nolak ningali kasaksian ngeunaan hubungan antara tilu pribadi sawarga, sanajan maranéhna kamungkinan geus maca kasaksian-kasaksian anu ngukuhkeun éta bebeneran deui-deui.

Jeung Kami bakal neneda ka Rama, sarta Mantenna bakal maparin ka maraneh nu Panglipur sejen, supaya manéhna tetep nyarengan maraneh salalanggengna; nya eta Roh kayaktian; anu

ku dunya teu bisa ditarima, lantaran dunya teu ningali ka Anjeunna, jeung teu wawuh ka Anjeunna: tapi maraneh wawuh ka Anjeunna; sabab Anjeunna dumuk jeung maraneh, sarta bakal aya di jero maraneh. Kami moal ninggalkeun maraneh jadi tanpa panglipur: Kami bakal sumping ka maraneh. Ngan sakeudeung deui, sarta dunya moal ningali Kami deui; tapi maraneh ningali Kami: ku sabab Kami hirup, maraneh oge bakal hirup. Yohanes 14:16–19.

Lamun urang geus ningali Isa, urang geus ningali Rama. Isa téh “Panglipur,” jeung Roh Suci téh “Panglipur sejen.” Lamun urang geus ningali Isa, urang geus ningali Rama jeung urang geus ningali Panglipur. Tina lima kali kecap panglipur dipaké dina Alkitab, sakabéhna dipaké ku rasul Yahya. Dina rujukan anu kalima, kecap éta ditarjamahkeun jadi “pangabela.”

Anaking anu dipikanyaah, ieu hal-hal ku sim kuring dituliskeun ka aranjeun, supaya aranjeun ulah dosa. Jeung lamun aya anu dosa, urang boga Pangbela ka Rama, nya éta Yesus Kristus, Anu Bener. 1 Yohanes 2:1.

Lamun aya jelema anu dosa, urang boga Panglipur, nyaéta Yesus Kristus, anu bener. Pangjurung nyaéta jalma anu nyuhunkeun atawa ngabela pikeun kapentingan jalma anu dosa. Paulus nétélakeun padamelan Yesus minangka Pangjurung urang.

Saha anu ngahukuman? Nya éta Kristus anu parantos pupus, malah langkung ti éta, anu parantos gugah deui, anu aya di leungeun katuhu Allah, anu ogé nyuhunkeun pikeun urang. Rum 8:34.

Yesus téh pangbéla jalma dosa, anu ngawengku yén Anjeunna téh ogé Panglipur. Dina pasal anu sarua, Paulus saméméhna geus netelakeun yén Roh Suci ogé ngalakukeun pangantaraan pikeun urang.

Kitu deui Roh oge mantuan kalemahan urang; sabab urang teu nyaho naon anu kudu didoakeun ku urang sakumaha pantesna; tapi Roh sorangan ngalaksanakeun panyalantaran pikeun urang ku rintih anu teu bisa diucapkeun. Jeung Anjeunna anu nalungtik hate nyaho naon pikiran Roh, sabab Anjeunna ngalaksanakeun panyalantaran pikeun para wali nurutkeun kahoyong Allah. Rum 8:26, 27.

Yesus jeung Roh Suci duanana diidentifikasikeun minangka Panglipur, ku sabab éta duanana ogé jadi pangbela anu ngadamel pangantaraan pikeun urang. Tilu pribadi tina tritunggal sawarga sadayana kagambarkeun dina petikan Injil Yohanes anu keur urang taliti ieu, sarta nalika dihiijikeun jeung kasaksian anu kahiji tina kitab anu kahiji dina Alkitab jeung kasaksian anu kahiji tina kitab anu pamungkas dina Alkitab, cahaya ngeunaan hubungan jeung padamelan tilu pribadi tina Kapangéranan jadi leuwih kacida caangna.

“Rama henteu bisa dijéntrékeun ku hal-hal anu aya di bumi. Rama téh sakabéh kapinuhan Kaallahan sacara ragawi, sarta teu katingali ku paningal jalma fana. Putra téh sakabéh kapinuhan Kaallahan anu dinyatakeun. Firman Allah netelakeun Anjeunna minangka ‘gambar anu sajatina tina pribadi-Na.’ ‘Sabab Allah kacida mikaasihna ka dunya, nepi ka masrahkeun Putra-Na anu tunggal, supaya sing saha anu percaya ka Anjeunna ulah binasa, tapi meunang hirup langgeng.’ Di dieu katémbong kapribadian Rama.”

“Panglipur anu dijangjikeun ku Kristus rek dikirim sanggeus Anjeunna naék ka sawarga, nya éta Roh dina sakabéh kasampurnaan Katuhanan, anu nembongkeun kakawasaan rahmat ilahi ka sakur anu narima jeung percaya ka Kristus minangka Jurusalamet pribadi. Aya tilu pribadi anu hirup tina tritunggal sawarga. Dina ngaran ieu tilu kakawasaan,—Rama, Putra, jeung Roh Suci, jalma-jalma anu narima Kristus ku iman anu hirup dibaptis, sarta kakawasaan-kakawasaan ieu bakal gawé bareng jeung para subjek sawarga anu taat dina usaha maranéhna pikeun hirup dina kahirupan anyar di jerona Kristus.

“Naon anu kudu dipigawé ku nu boga dosa?—Percaya ka Kristus. Anjeunna téh kagungan Kristus, geus ditebus ku getih Putra Allah. Ngaliwatan ujian jeung cobaan, Jurusalamet parantos nebus manusa tina perbudakan dosa. Ku kituna naon anu kudu urang lakukeun sangkan disalametkeun tina dosa?—Percaya ka Gusti Yesus Kristus minangka Jurusalamet anu ngahampura dosa. Sing saha anu ngaku dosana jeung ngarendahkeun haténa bakal nampi panghampura. Yesus téh Jurusalamet anu ngahampura dosa, kitu deui Putra tunggal ti Allah anu taya watesna. Jalma berdosa anu geus dihampura didamaikeun jeung Allah ngaliwatan Yesus Kristus, Sang Juruwilujeng urang tina dosa. Bari tetep leumpang dina jalan kasucian, anjeunna jadi umat anu aya dina sih kurnia Allah. Ka anjeunna dibikeun kasalametan anu sampurna, kabagjaan, katengtreman, jeung hikmah sajati anu asalna ti Allah.”

“Iman kana getih panebus Yesus Kristus téh jadi jaminan panghampura. Kristus sanggup ngabersihan sagala dosa. Ngandel basajan kana éta kawasa sapopoé bakal maparin hikmah anu seukeut ka manusa pikeun ngabédakeun naon anu bakal ngajaga jiwa dina poé-poé panungtungan ieu tina perbudakan dosa. Ku iman jeung ku doa, ngaliwatan pangaweruh ngeunaan Kristus, manéhna kudu ngusahakeun kasalametan dirina sorangan.

“Roh Suci ngakuan sarta nungtun urang kana sagala bebeneran. Allah parantos masrahkeun Putra-Na nu tunggal, supaya sing saha bae nu percaya ka Anjeunna ulah binasa, tapi meunang hirup langgeng. Kristus téh Jurusalametna jalma dosa. Pupusna Kristus parantos nebus jalma dosa. Ieu hiji-hijina pangharepan urang. Lamun urang nyerahkeun diri sagemblengna, sarta ngalakonan kautamaan-kautamaan Kristus, urang baris meunang ganjaran hirup langgeng.

“ ‘Anu percaya ka Putra, boga Rama ogé.’ Anu terus-terusan boga iman ka Rama jeung ka Putra boga Roh ogé. Roh Suci téh panglipurna, sarta manéhna moal kungsi nyimpang tina bebeneran.” Bible Training School, 1 Maret 1906.

Saluyu kana cahaya tambahan ngeunaan karya jeung patalina tiluan sawarga, pangidentifikasian tiluan sawarga dina éta petikan méré kasaksian yén ieu opat bab kudu disaluyukeun jeung amanat anu ayeuna keur dibuka ku Singa ti kaom Yuda.

Kasaksian dina carita murid-murid Emmaus ngagambarkeun tilu kasaksian anu nandakeun yén mangsa kuciwa jeung panundaan anu nyusul salib téh ngagambarkeun mangsa kuciwa jeung panundaan anu nyusul kuciwana anu kahiji. Aya deui hiji kasaksian anu netepkeun yén sajarah anu digambarkeun dina opat pasal Yohanes ngagambarkeun kaayaan-kaayaan dina kuciwana anu kahiji.

Ayat panungtungan tina carita ciptaan, anu mangrupikeun bebeneran kahiji anu disebatkeun dina Firman Allah, ditungtungan ku tilu kecap, sarta unggal kecap éta dimimitian ku salah sahiji tina tilu aksara anu ngawangun kecap “bebeneran”, jeung éta kajadian dina runtuyan anu bener. Carita ciptaan dina Kajadian dimimitian ku kecap-kecap, “Dina awalna” sarta dipungkas ku tilu kecap, “Allah nyiptakeun jeung ngadamel.”

Hurup kahiji tina eta tilu kecap lamun di hijikeun ngawangun kecap “truth.” Carita ciptaan dimimitian ku “beginning” sarta ditutup ku kecap anu sacara simbolis diwakilan ku hurup-hurup anu ngawakilan Alpha jeung Omega. Kitu deui, dina petikan bubuka tina kitab panungtungan dina Alkitab, Isa Almasih dua kali diidentifikasi minangka Alpha jeung Omega, awal jeung ahir, nu kahiji jeung nu panungtungan. Eta tilu hurup anu ngawakilan Alpha jeung Omega méré kasaksian séjén deui yén petikan dina Yohanes kudu di hijikeun jeung garis nubuat dina awal Kajadian sarta garis nubuat dina awal Wahyu. Kasaksian éta diaku dina pedaran ngeunaan pagawéan Panglipur. Pagawéan Panglipur téh mangrupa pagawéan tilu léngkah anu diwakilan ku tilu hurup Ibrani anu sarua éta. Tanda tangan Alpha jeung Omega ngamungkinkeun urang nempatkeun opat pasal ieu dina kontéks amanat Wahyu ngeunaan Isa Almasih anu dibuka segelna pas saméméh panto kasempetan rahmat ditutup.

Tujuh guludug téh ngalambangkeun opat waymark husus (titik dina waktu) jeung tilu période waktu husus anu dimimitian ku waymark turunna hiji malaikat anu baris nyaangan bumi ku kamulyaan-Na. Waymark éta téh hiji titik dina waktu. Waymark kadua (titik dina waktu) nyaéta kuciwa anu kahiji, anu ngawanohkeun période waktu nungguan. Waktu nungguan éta ngarah ka waymark katilu (titik dina waktu), tempat hiji bebeneran dibuka segelna, sarta éta ngahasilkeun hiji gerakan. Gerakan éta réngsé dina waymark kaopat (titik dina waktu) anu digambarkeun minangka pangadilan. Opat waymark éta jeung tilu période waktu éta masing-masing ngalambangkeun hiji guludug, jumlahna jadi tujuh guludug. Éta ogé ngalambangkeun hiji gabungan opat-tilu.

Dina artikel-artikel saméméhna kami geus ngaidéntifikasi yén pamahaman para panaratas ngeunaan tujuh jamaah, tujuh segel, jeung tujuh tarompét ngakuan ayana hiji “gabungan opat-tilu.” Opat jamaah, segel, jeung tarompét anu kahiji béda ti tilu jamaah, segel, jeung tarompét anu panungtung. Tujuh guludug ngawakilan opat waymarks, tapi di jero éta opat waymarks aya tilu période waktu. Gabungan ilahi “opat jeung tilu” anu dina kitab Wahyu ditetepkeun dumasar kana tilu saksi (jamaah, segel, jeung tarompét), sarta para saksi éta mere kasaksian kana kaaslian gabungan “opat jeung tilu” tina tujuh guludug dina kitab Wahyu.

Sanajan kitu, kacangkem dina garis sajarah anu dilambangkeun ku tujuh guludug aya deui hiji garis nubuat anu séjén, nu disumputkeun tur béda, anu miboga tilu pananda jalan anu béda tina lambang anu digambarkeun minangka tujuh guludug. Ku kituna, nalika urang mertimbangkeun hubungan nubuat antara tujuh guludug jeung sajarah disumputkeun anu ayeuna keur dibuka segelna, urang manggihan yén tujuh guludug nembongkeun opat pananda jalan (titik-titik dina waktu), sedengkeun sajarah disumputkeun nembongkeun tilu pananda jalan (titik-titik dina waktu). Saperti halna jeung jamaah-jamaah, segel-segel, tarompét-tarompét, jeung guludug-guludug, sajarah disumputkeun ngagambarkeun tilu pananda jalan anu pakait jeung opat pananda jalan tina tujuh guludug. Sajarah disumputkeun éta ogé miboga hiji gabungan tilu-opat.

Dina sajarah nu disumputkeun anu kakandung dina tujuh guludug, aya tilu tanda jalan anu béda, nu masing-masing mangrupa hiji “titik dina waktu,” sarta anu kahiji jeung anu pamungkas tina tilu tanda jalan éta ngagambarkeun hiji kuciwa. Aya hiji “mangsa waktu” anu tangtu antara tanda jalan kahiji jeung kadua, jeung hiji “mangsa waktu” anu tangtu antara titik dina waktu anu kadua jeung anu katilu. Kecap “kuciwa” mekar tina konsép hiji pasini anu kaliwatan sarta dina hartina ngamuat tekanan kana hiji titik dina waktu. Tengah wengi ogé mangrupa hiji waktu anu tangtu. Sajarah anu disumputkeun éta digambarkeun ku tilu titik dina waktu anu dipisahkeun ku dua mangsa waktu; mangsa nungguan jeung gerakan bulan katujuh.

Pananda jalan anu kahiji dina sajarah nu disumputkeun nandaan hiji kuciwa, jeung pananda jalan nu panungtung ogé nandaan hiji kuciwa. Ku sabab éta, ti mimiti kuciwa anu kahiji nepi ka kuciwa anu panungtung aya hiji garis nubuat nu disumputkeun anu miboga tilu léngkah anu sarua jeung sakumna garis réformasi. Éta ogé miboga ciri Alpha jeung Omega, sabab tilu aksara anu ngabentuk “truth” pakait jeung tilu pananda jalan anu dimimitian sarta dipungkas ku hiji kuciwa. Sajarah nu disumputkeun éta di jero tujuh guludug téh nya éta bebeneran anu ayeuna keur dibuka segelna ku Singa ti kaom Yuda.

Petikan dina Yohanes anu keur urang tinimbangan diwanohkeun dina pasal saméméhna ku Dahar Peuting Pamungkas, kalayan nekenkeun yén amanat dina opat pasal ieu kudu didahar. Opat pasal éta ditutup ku lalampahan ka Getsemani. Carita éta lumangsung dina gerak ti saprak didahar nepi ka krisis salib mimiti lumangsung. Sacara profétis, latar opat pasal éta nangtukeun amanat panungtungan anu kudu didahar saméméh pangadilan. Amanat anu ngantunkeun ka panutupan pangadilan téh nya éta amanat anu dibuka segelna dina kitab Wahyu, pas saméméh pangadilan ditutup.

Para murid jeung Isa aya dina titik sajarah nubuat nalika maranéhna keur dipasihna katerangan ngeunaan mangsa tunda. Dina sajarah Millerite, Gusti nyabut panangan-Na pikeun ngahasilkeun pamahaman ngeunaan pekabaran Tangis Tengah Peuting, tapi pamahaman anu ngahasilkeun pekabaran Samuel Snow ogé ngabejaan ka kaum Millerite yén maranéhna aya dina mangsa tunda tina sapuluh parawan. Para murid kakara geus tuang Dahar Peuting Panungtungan, jeung nalika maranéhna keur ngaregepkeun pekabaran éta, Kristus ngajelaskeun mangsa tunda dina opat pasal Yohanes.

Pamahaman Samuel Snow tiasa didokuméntasikeun minangka runtuyan artikel anu ngembangkeun pamahaman ahir anu diwujudkeun minangka pekabaran Ceurik Tengah Peuting. Nalika pekabaranana keur mekar, anjeunna ogé nepikeun éta pekabaran dina runtuyan pasamoan kémah. Runtuyan artikel anu ngarah ka pasamoan-pasamoan kémah éta ahirna mawa anjeunna ka pasamoan kémah Exeter, anu lumangsung salila genep poé. Sacara nubuatan, pekabaran Ceurik Tengah Peuting dimekarkeun sacara bertahap dina hiji kurun waktu. Opat pasal dina Yohanes lumangsung dina sajarah nubuatan nalika éta pekabaran keur dimekarkeun.

Dina opat pasal tulisan Yohanes, urang manggihan yén padamelan Roh Suci ditetepkeun dina tilu léngkah: ngayakinkeun ngeunaan dosa, kabeneran, jeung pangadilan. Ieu tilu léngkah téh ogé mangrupikeun tilu pananda jalan tina sajarah nu disumputkeun, anu nyangkaruk di jero tujuh

guludug.

Nanging Kami ngabejaan maraneh kalawan sajatina; leuwih mangpaat pikeun maraneh lamun Kami indit: sabab upama Kami henteu indit, Panglipur téh moal sumping ka maraneh; ari lamun Kami angkat, Anjeunna ku Kami bakal diutus ka maraneh. Jeung lamun Anjeunna geus sumping, Anjeunna bakal ngabuktikeun ka dunya perkara dosa, jeung perkara kabeneran, jeung perkara pangadilan: perkara dosa, sabab maranéhna henteu percaya ka Kami; perkara kabeneran, sabab Kami indit ka Rama Kami, jeung maraneh moal ningali Kami deui; perkara pangadilan, sabab pamingpin dunya ieu geus dihukum. Kami masih boga loba kénéh perkara pikeun diucapkeun ka maraneh, tapi ayeuna maraneh can sanggup nanggungna. Sanajan kitu, lamun Anjeunna, nyaéta Roh Kaleresan, geus sumping, Anjeunna bakal nungtun maraneh kana sakabéh kayaktian: sabab Anjeunna moal ngandika tina pangersa-Na sorangan; tapi sagala anu didangukeun ku Anjeunna, éta anu bakal diucapkeunana: jeung Anjeunna bakal nétélakeun ka maraneh perkara-perkara anu bakal datang. Anjeunna bakal ngamulyakeun Kami: sabab Anjeunna bakal narima tina anu kagungan Kami, sarta bakal nétélakeunana ka maraneh. Yohanes 16:7–14.

Dina sajarah urang Millerite, Isa henteu mulang pikeun mungkas mangsa panundaan dina Midnite Cry. Anjeunna nyabut panangan-Na, sarta ngucurkeun atawa ngutus Roh Suci. Roh Suci, anu dilambangkeun minangka Sang Panglipur, sumping pikeun miceun kuciwa éta. Anjeunna sumping pikeun maparin panglipur ka jalma-jalma anu geus dipilih, tapi anu kabingungkeun ku kuciwa lantaran hiji ramalan anu gagal.

Urang saméméhna geus nétélakeun yén rasul Yohanes, Yehezkiel, jeung Yermia, sadayana digambarkeun keur ngadahar kitab leutik anu amis kawas madu dina sungut. Aya bédana anu ngahaja ditepikeun di antara tilu nabi éta, anu mindeng kaliwat ku paningal.

Yéheskél dipaké pikeun ngagambarkeun jalma-jalma anu ngadahar kitab leutik éta, sarta dibéré hiji amanat pikeun dibawa ka garéja Allah anu geus murtad. Yéheskél ngalambangkeun yén kitab anu didahar éta nandaan pagawéan anu satuluyna kudu dilaksanakeun. Anjeunna ngalambangkeun amanat anu dipasihkeun ka umat Allah anu baheula dipilih. Amanatna téh nya éta anu ngabeungkeut umat anu baheula dipilih éta kana beungkeutan-beungkeutan anu ditangtukeun pikeun seuneu. Dina opat pasal Yohanes, Isa nangtukeun tujuan pagawéan Yéheskél.

Émut kana kecap anu geus ku Kami diucapkeun ka maranéh, “Abdi henteu leuwih agung ti dununganana.” Lamun maranéhna geus nganiaya ka Kami, maranéhna gé bakal nganiaya ka maranéh; lamun maranéhna geus ngajaga pangandika Kami, maranéhna gé bakal ngajaga pangandika maranéh. Tapi sakabéh ieu bakal ku maranéhna dipigawé ka maranéh ku sabab ngaran Kami, sabab maranéhna henteu wanoh ka Anjeunna anu ngutus Kami. Lamun Kami henteu sumping sarta nyarita ka maranéhna, maranéhna moal boga dosa; tapi ayeuna maranéhna euweuh alesan pikeun nutupan dosana. Sing saha anu ngéwa ka Kami, ngéwa ka Rama Kami ogé. Lamun Kami henteu ngalakukeun di antara maranéhna padamelan-padamélan anu teu kungsi dipigawé ku saha waé ogé, maranéhna moal boga dosa; tapi ayeuna maranéhna geus ningali sarta geus ngéwa boh ka Kami boh ka Rama Kami. Tapi ieu kajadian supaya laksana éta pangandika anu kaserat dina hukum maranéhna, “Maranéhna

ngéwa ka Kami tanpa alesan.” Tapi lamun Sang Panglipur parantos sumping, anu bakal ku Kami diutus ka maranéh ti Rama, nya éta Roh Kayaktian anu medal ti Rama, Anjeunna bakal mere kasaksian ngeunaan Kami. Yohanes 15:20–26.

Pagawéan Hizkiél, anu dimimitian nalika anjeunna dahar kitab, ngagambarkeun pangwawaran hiji amanat anu bakal ditampik; tapi panampikan éta mangrupa bukti yén maranéhna ngabenci ka Allah sarta geus pinuh ngeusian cangkir mangsa pangujian maranéhna.

Tuluy anjeunna ngadawuh ka kaula, “He anak manusa, Kami ngutus maneh ka urang Israil, ka hiji bangsa nu barontak, anu geus muru ka Kami; maranéhna jeung karuhunna geus ngalanggar ka Kami nepi ka poé ieu kénéh. Sabab maranéhna téh barudak nu kurang ajar jeung haténa teuas. Kami ngutus maneh ka maranéhna; sarta maneh kudu nyarita ka maranéhna, Kieu timbalan Gusti ALLAH. Jeung maranéhna, naha maranéhna rék ngadéngé, atawa naha maranéhna nolak, (sabab maranéhna téh hiji kulawarga nu barontak,) tangtu bakal nyaho yén geus aya hiji nabi di antara maranéhna.” Ezekiel 2:3–5.

Padamelan Yézkiel minangka hiji kasaksian ngalawan bangsa umat perjangjian nu baheula, sakumaha Kristus ogé ngalawan urang Yahudi anu sok ngabantah; ku kituna amanat Yézkiel téh mangrupa amanat panggeuing pamungkas anu meungkeut bangsa umat perjangjian nu baheula minangka jujukutan tare dina hiji kebetan, anu geus ditangtukeun pikeun seuneu karuksakan.

“Ti dinya kuring ningali malaikat anu katilu. Ceuk malaikat nu ngiringan ka kuring, ‘Matak sieun pagawéanana. Pikasieuneun pancénna. Anjeunna teh malaikat anu kudu milah gandum tina jukut liar, sarta nyégél, atawa meungkeut, gandum éta pikeun lumbung sawarga. Ieu perkara-perkara kedah ngarebut sakabéh pikiran, sakabéh panitén.’” Early Writings, 118.

Padamelan anu digambarkeun ku daharna buku leutik dimimitian nalika malaikat anu kuat turun bari nyekel hiji buku leutik dina leungeunna. Dina sajarah malaikat kahiji éta lumangsung dina 11 Agustus 1840, sarta dina sajarah malaikat katilu éta lumangsung dina 11 Séptémber 2001. Duanana tanggal éta ngawakilan panggenepan nubuat-nubuat anu patali, masing-masing, boh jeung Islam tina cilaka kadua boh jeung Islam tina cilaka katilu. Ku sabab éta Yesaya dina pasal dua puluh dua, nalika ngajelaskeun krisis di lebak titingalian pikeun urang Filadelfia jeung urang Laodikia, nétélakeun yén urang Laodikia, nyaéta umat pilihan Protestanisme dina taun 1840 jeung Adventisme anu jadi umat pilihan dina taun 2001, “kabeungkeut ku para pamanah.” Para pamanah dina nubuat Alkitab nyaéta Islam, sarta nalika titingalian ngeunaan Islam digenepan dina 1840 jeung dina 2001, umat pilihan saméméhna nolak nubuat ngeunaan Islam sakumaha ditepikeun ku jalma-jalma anu diwakilan ku Ezekiel. Dina waktos éta maranéhna di dinya tuluy kabeungkeut minangka jukut goréng. Padamelan Ezekiel nyaéta nyabut “jubah” anu nutupan “dosa maranéhna,” anu ku Yesus dilambangkeun minangka kabencian ka Allah.

Beban lebak titingalian. Naon anu nyusahan maneh ayeuna, nepi ka maneh sakabéhna naék ka hateup-hateup imah? Hé kota anu pinuh ku kaributan, kota anu ramé ku huru-hara, kota anu pinuh ku kabungahan: jalma-jalma anu gugur di maneh lain gugur ku pedang, lain paéh dina perang. Sakumna pamingpin maneh babarengan geus ngungsi, maranéhna katangkep ku para pamanah; sakumna anu kapanggih di maneh katangkep babarengan, nyaéta maranéhna anu geus ngungsi ti kajauhan. Yesaya 22:1–3.

Jeung Allah nyarengan ka budak éta [Ismail]; sarta manéhna beuki gedé, cicing di tanah gurun, jeung jadi hiji pamanah. Kajadian 21:20.

Di mana teu aya titingalian, bangsa jadi binasa; tapi sing saha nu ngajaga hukum, bagja manéhna. Siloka 29:18.

Yermia ngagambarkeun jalma-jalma anu ngadahar kitab nalika malaikat anu kawasa turun, anu baris nyaangan bumi ku kamulyaan-Na, tapi anu ngalaman kuciwa ku ramalan taun 1843 anu henteu kajadian. Sacara nubuat, Yermia nimbang-nimbang naha Allah parantos ngabohong. Rujukan éta ngahubungkeun Yermia jeung Habakkuk dua.

Abdi baris nangtung dina pangawas abdi, sarta nempatkeun diri dina munara, jeung baris ngawas pikeun ningali naon anu bakal diucapkeun ku Anjeunna ka abdi, sarta naon anu kudu dijawab ku abdi lamun abdi ditegor. Jeung PANGERAN ngawaler ka abdi, sarta ngandika, Tulis ieu tetenjoan, jeung jadikeun écés dina loh-loh, sangkan anu macana tiasa lumpat. Sabab tetenjoan éta masih keur waktu anu geus ditangtukeun, tapi dina ahirna éta bakal nyarita, sarta moal ngabohong; sanajan siga nu lila, antosan éta; sabab éta tangtu bakal datang, moal nyangsang. Tingali, jiwana anu ngagedé-gedékeun diri henteu lempeng dina dirina; tapi jalma bener bakal hirup ku imanna. Habakkuk 2:1–4.

Yohanes dipaké pikeun ngalambangkeun jalma-jalma anu ngalaman amisna jeung paitna kuciwa, ngawakilan sakabéh sajarah ti 11 Agustus 1840 nepi ka 22 Oktober 1844.

Saterusna sim kuring nyampeurkeun ka malaikat eta, sarta saurna ka anjeunna, “Pasihan ka abdi kitab leutik eta.” Jeung saurna ka sim kuring, “Candak ieu, sarta tuang nepi ka beak; eta baris ngajadikeun beuteung maneh pait, tapi dina sungut maneh bakal amis kawas madu.” Tuluy kitab leutik eta ku sim kuring dicandak tina panangan malaikat teh, sarta didahar nepi ka beak; jeung dina sungut sim kuring eta amis kawas madu: tapi sanggeus didahar, beuteung sim kuring jadi pait. Wahyu 10:9, 10.

Yehezkiel ngalambangkeun karya nampilkeun amanat nubuatan anu nutup ka umat pilihan baheula, anu dimimitian nalika malaikat turun dina 11 Agustus 1840 jeung 11 Séptémber 2001.

Tapi maneh, eh anak manusa, dengekeun naon anu ku Kami diucapkeun ka maneh; ulah maneh barontak kawas eta kulawarga anu barontak tea; beulah sungut maneh, sarta dahar naon anu ku Kami dipasihkeun ka maneh. Jeung nalika Kami nenjo, tenjo, aya hiji leungeun diulurkeun ka Kami; jeung, tenjo, dina jerona aya gulungan hiji kitab; Jeung eta dibentangkeun di hareupeun Kami; sarta eta katulisan di jero jeung di luar; jeung dina jerona katulisan pangaduan, jeung perkabungan, jeung cilaka. Leuwih ti eta, Anjeunna ngandika ka Kami, Eh anak manusa, dahar naon anu ku maneh kapanggih; dahar ieu gulungan, tuluy indit nyarita ka kulawarga Israil. Ku kituna Kami muka sungut Kami, sarta Anjeunna nyababkeun Kami ngahakan eta gulungan. Jeung Anjeunna ngandika ka Kami, Eh anak manusa, sangkan beuteung maneh dahar, jeung eusian peujit maneh ku ieu gulungan anu ku Kami dipasihkeun ka maneh. Tuluy ku Kami didahar eta; sarta dina sungut Kami rasana amis kawas madu. Yehezkiel 2:8–3:3.

Yermia ngagambarkeun sajarah ti 11 Agustus 1840 nepi ka saméméh Sora Tenga Wengi.

Kecap-kecap Gusti kapanggih ku sim kuring, tuluy didahar ku sim kuring; sarta kecap Gusti jadi kabungahan jeung suka ati sim kuring; margi sim kuring disebat ku jenengan Gusti, nun PANGERAN Allah semesta alam. Sim kuring henteu calik dina pakumpulan jalma-jalma anu ngahina, sarta henteu milu girang; sim kuring calik nyorangan ku karana panangan Gusti; margi sim kuring geus dieusi ku amarah. Naha nyeri sim kuring langgeng, jeung tatu sim kuring teu tiasa diubaran, anu nampik pikeun cageur? Naha Gusti bade janten ka sim kuring sapertos tukang bohong, sareng sapertos cai anu nguciwakeun? Ku sabab eta, kieu dawuh PANGERAN, Upami maneh mulih, tangtu Kami bakal mulangkeun maneh deui, sarta maneh bakal nangtung di payuneun Kami; sareng upami maneh misahkeun anu mulia tina anu hina, maneh bakal janten sapertos sungut Kami; mugé maranehna mulang ka maneh, nanging ulah maneh mulang ka maranehna. Sarta Kami bakal ngajadikeun maneh ka bangsa ieu janten témbok tambaga anu dibenteng; sarta maranehna bakal merangan maneh, tapi maranehna moal unggul ngalawan maneh; margi Kami nyarengan maneh pikeun nyalametkeun maneh jeung pikeun ngaleupaskeun maneh, dawuh PANGERAN. Sarta Kami bakal ngaleupaskeun maneh tina panangan jalma-jalma jahat, jeung Kami bakal nebus maneh tina panangan jalma-jalma anu pikasieuneun. Yermia 15:16–21.

Yeremia ngalambangkeun sajarah jeung amanat urang ayeuna. Amanat ayeuna nyaéta amanat Panjerit Tengah Peuting anu keur dimekarkeun laun-laun dina waktu umat Allah, anu diwakilan ku Yeremia, geus “pinuh” ku “amarah,” lantaran nyangka yén “kanyeri” maranehna bakal “langgeng” sarta “tatuna moal cageur,” hiji tatu anu moal kungsi diubaran. Maranehna geus misah ti “pasamuan para nu ngaolok.” Maranehna henteu deui “bungah” saperti nalika mimitina maranehna geus ngadahar kitab éta sarta kitab éta geus jadi “kabungahan” tina “hate” maranehna.

Nanging ana pitutur tumrap wong-wong kang ana ing kahanan iku. “Yen sira bali” lan uga “yen sira misahake kang aji saka kang asor,” mula Gusti Allah bakal rawuh maneh marang wong-wong mau. Ing basa Ibrani, tembung “bakal Dakbalèkaké kowé maneh” ing pethikan iku ateges, Gusti Allah bakal bali marang wong-wong mau, manawa wong-wong mau bali marang Panjenengane.

Ku sabab éta, pasrahkeun diri maraneh ka Allah. Lawan Iblis, tangtu anjeunna bakal kabur ti maraneh. Caketkeun diri ka Allah, tangtu Anjeunna bakal ngadeukeutan ka maraneh. Beresihan leungeun maraneh, eh jalma-jalma dosa; sarta sucikeun hate maraneh, eh anu boga pikiran dua. Sedihlah, dukacitalah, jeung ceuriklah; seuri maraneh kudu dirobah jadi dukacita, jeung kabungahan maraneh jadi kasedihan. Rendahkeun diri maraneh di payuneun Gusti, sarta Anjeunna bakal ngangkat maraneh. Yakobus 4:7–10.

Upama maranehna rek ngadeukeutan ka Allah, Mantenna bakal ngadeukeutan ka maranehna. Upama maranehna ngalakukeun ieu hal-hal, mangka maranehna bakal “nangtung di payuneun” PANGERAN sarta maranehna bakal jadi “sungut” Allah. Saterusna Mantenna maréntahkeun ka Yermia (urang) yén Mantenna bakal ngajadikeun umat-Na “témbok parunggu anu dipager” pikeun nyanghareupan “jalma-jalma jahat,” sarta satuluyna “anu pikasieuneun” bakal ngamimitian perang ngalawan jalma-jalma anu diwakilan ku Yermia. “Jalma-jalma jahat” téh mangrupa gambaran Daniel ngeunaan parawan-parawan bodo dina Mateus. “Anu pikasieuneun” ngagambarkeun persatuan tilu rupa Babul modéren dina mangsa krisis hukum Minggu.

Kasaksian tilu nabi éta sadayana nyangkem sajarah anu sarua, tapi nyangkem tilu aspék anu béda tina sajarah anu sarua. Yeremia ngagambarkeun jalma-jalma anu kakara ngalaman kacindekan mimiti, tapi can acan ngahontal tanda jalan tina Seruan Tengah Peuting. Di dieu tempat urang geus aya ti saprak 18 Juli 2020. Patarosanana nyaéta naha urang bakal mulang. Lamun urang mulang, urang bakal “nyarita” pikeun Gusti dina mangsa anu sarua nalika Amérika Sarikat “nyarita” saperti naga.

Sajarah anu keur digambarkeun ku Yermia téh nyaéta sajarah urang ayeuna, jeung éta ogé sajarah anu dilambangkeun ku tilu waymark anu disumputkeun dina tujuh guludug. Éta ogé sajarah tempat petikan dina Yohanes diperenahkeun sacara nubuat, sabab tekenan tina opat pasal dina Yohanes téh nyaéta pagawean Roh Suci dina ngahibur Yermia anu keur nanya naha anjeunna geus percaya kana hiji kabohongan, jeung naha éta amanat anu karasana kacida amisna téh sabenerna cai anu gagal.

Ku kituna Yeremia ngawakilan sajarah ti 11 Séptémber 2001 teras nepi ka 18 Juli 2020 nalika mangsa reureuh mimiti, sakumaha diwakilan ku tilu satengah poé simbolis saenggeusna. Nalika kuring nyebut “simbolis,” kuring henteu nujul kana hiji ramalan waktu. Anu ku kuring dimaksud nyaéta yén 18 Juli 2020 téh mangrupa waktu nalika dua saksi, nyaéta Alkitab jeung Roh Nubuat, dipaéhan, sarta mayit-maranehanana diantep di jalan salila tilu satengah poé dina Wahyu sabelas.

Jeung Kami bakal maparin kakawasaan ka dua saksi Kami, sarta maranéhna bakal ngaramal salila sarébu dua ratus genep puluh poé, maké lawon karung. Maranéhna téh dua tangkal zaitun jeung dua kandil anu nangtung di payuneun Allah nu ngawasa bumi. Jeung lamun aya jalma anu rék nyilakakeun maranéhna, seuneu kaluar tina sungut maranéhna sarta ngaduruk musuh-musuhna; jeung lamun aya jalma anu rék nyilakakeun maranéhna, ku cara kieu manéhna kudu dipaéhan. Maranéhna boga kakawasaan pikeun nutup langit, supaya hujan teu turun dina mangsa maranéhna ngaramal; sarta boga kakawasaan kana cai pikeun ngarobahna jadi getih, jeung pikeun neunggeul bumi ku sagala rupa bala, sabaraha kali ogé maranéhna kersa. Jeung lamun maranéhna geus ngaramampungkeun kasaksianana, sato galak anu naék ti jurang maut bakal merangan maranéhna, sarta bakal ngéléhkeun maranéhna, tuluy maéhan maranéhna. Jeung mayit-mayit maranéhna bakal ngagolér di jalan kota gedé, anu sacara rohani disebut Sodom jeung Mesir, tempat ogé Gusti urang disalib. Jeung jalma-jalma tina rupa-rupa bangsa, kaom, basa, jeung nagara bakal ningali mayit-mayit maranéhna salila tilu poé satengah, sarta moal ngantep mayit-mayit éta dikurebkeun kana kuburan. Jeung jalma-jalma anu cicing di bumi bakal gumbira ku sabab maranéhna, bakal suka bungah, sarta bakal silih kirim hadiah; sabab dua nabi ieu geus nyiksa jalma-jalma anu cicing di bumi. Wahyu 11:3–10.

Kasaksian anu ditepikeun ku kaayaan Yeremia ayana sanggeus kuciwa, tapi saméméh Sorana Tengah Peuting. Yeremia kudu mulang heula saméméh anjeunna tiasa jadi sora tina amanat Sorana Tengah Peuting. Ieu kaayaan urang ayeuna. Ieu ogé mangrupa setting sajarah tina opat pasal dina Yohanes anu keur urang tinimbangan, sarta ieu ogé sajarah anu dilambangkeun ku sajarah anu disumputkeun di jero tujuh guludug.

Lamun urang mertimbangkeun cahya anu pakait jeung “Panglipur” dina kasaksian Yohanes anu ngawengku opat pasal, urang manggihan bukti anu loba pisan pikeun ngakuan yén éta carita téh

nyaritakeun ngeunaan 18 Juli 2020, kuciwa jeung mangsa tunda, amanat Sora Tengah Peuting anu geus dibuka segelna, sarta pangadilan anu bakal datang ngeunaan hukum Minggu. Eta pasal-pasal téh keur ngawangun dumasar kana struktur nubuat tina sajarah anu disumputkeun.

Lamun urang rek jadi sakumaha sungut Allah dina krisis anu geura datang, pagawéan urang ayeuna nyaéta “nyokot anu mulya tina anu hina,” atawa sakumaha Yakobus nyebut pagawéan anu sarua éta, urang kudu “ngabersihan” “leungeun maranéh, eh maranéh anu dosa; sarta nyucikeun hate maranéh, eh maranéh anu cangcaya hate. Kudu ngarasa sangsara, jeung ngaduhkita, jeung ceurik: seuri maranéh kudu robah jadi pangduhkita, jeung kabungahan maranéh jadi kasedihan. Handap asorkeun diri maranéh di payuneun Gusti, sarta Mantenna bakal ngangkat maranéh” jadi hiji panji dina mangsa anu pohara deukeut.

Jeung Mantenna baris ngadegkeun hiji panji pikeun bangsa-bangsa, sarta baris ngumpulkeun jalma-jalma buangan Israél, jeung ngahijikeun deui anu paburencay ti Yuda ti opat juru bumi. Yesaya 11:12.

Urang baris mungkas panitén urang kana opat pasal ieu dina artikel salajengna.